

Integrale Televisie toespraak: President van Rusland Vladimir Poetin 24 Februari 2022 (Met inleiding door voorlezer Ab Gietelink)

De Russische president Poetin hield op 24 Februari 2022 op de dag van de inval in Oekraïne een televisietoespraak op de Russische televisie van ruim een half uur, waarin hij het Russische volk en de wereld uitleg geeft. De westerse media besteedden daar nauwelijks aandacht aan en presenteerden hun eigen eenzijdig gekleurde interpretatie. In de verslaggeving van de oorlog kiest de westerse media grotendeels het perspectief van Oekraïne op basis van informatie uit Oekraïne.

Maar wat zegt de andere kant? Wat zegt en hoe denkt de nieuwe vijand van het westen? Niet wat zeggen onze Ruslanddeskundigen over wat Poetin zegt. Nee. Wat zegt Poetin zelf ?

Om de vrede te kunnen winnen en een fundament voor de toekomst te leggen is het cruciaal om kritisch, maar authentiek te luisteren naar de motieven en redenen van Oekraïne en het Westen, maar tevens naar die van Rusland.

Ik ga daarom straks de integrale redevoering in de Nederlandse vertaling neutraal voor U voorlezen. Geen misverstand. Persoonlijk veroordeel ik de Russische inval in Oekraïne, zoals ik de afgelopen 30 jaar ook alle westerse invasies in soevereine landen en legitimaties daarvan scherp heb bekritiseerd. Als je kritisch kijkt zijn de argumentatiefiguren en feitenconstructies van al die invasies goed vergelijkbaar. Cruciaal anders is dat dominante media, in het Westen en in Rusland, eenzijdig gekleurd voor het gelijk van hun natie en dat van hun bondgenoten staat.

Het manipuleren van nieuws, eenzijdige argumentaties, alsmede censuur komen voort uit wantrouwen tegen democratie. Een democratische cultuur vertrouwt op de kritische geest van haar burgers. Mijn publiek is op zoek naar de andere kant van het gelijk, want anders was U geen Alternatief.Tv publiek. Oordeelt U zelf.

Allereerst een korte samenvatting van Poetins' tekst in mijn woorden. Poetin bekritiseert de expansie van de NAVO en de Russische pogingen de afgelopen 30 jaar tot overeenstemming te komen. Hij wijst op de

NAVO bombardementen op Belgrado in 1998. Hij wijst op de westerse schendingen van internationaal recht in Irak, Afghanistan, Libië en Syrië. Hij stelt dat Amerika volgens haar eigen politici en media is uitgegroeid tot een 'imperium van leugens'. Hij wijst op de machtspositie van extreem rechtse nationalistes in Oekraïne, hun verbintenis met de 2^e Wereldoorlog en hun 8-jarige burgeroorlog tegen de Russisch sprekende bevolking van de Donbas.

Hij beroept zich op het hulpverzoek van de wettige regeringen van de Donbas-republieken op basis van artikel 51 van het VN handvest om de bloedige aanvallen op de bevolking van Donetsk en Loegansk te stoppen. Opzet zou zijn Oekraïne te demilitariseren en te denazificeren. Hij stelt dat het geen doel is om Oekraïne te bezetten of te annexeren. Hij spreekt zijn vertrouwen uit in het professionalisme van het Russische leger en doet tenslotte een beroep op de multi-etnische Russische bevolking om deze militaire operatie te steunen.

U gaat luisteren naar Poetin's redevoering van 24 Februari 2022 in zijn woorden. Vanzelfsprekend neem ik op geen enkele wijze verantwoordelijkheid voor zijn tekst. Ik ben enkel de voorlezer. Oordeelt U zelf.

Burgers van Rusland, vrienden,

Ik acht het noodzakelijk om vandaag opnieuw te spreken over de tragische gebeurtenissen in Donbas en de belangrijkste aspecten van het waarborgen van de veiligheid van Rusland.

Ik zal beginnen met wat ik zei in mijn toespraak van 21 februari 2022. Ik sprak over onze grootste zorgen en over de fundamentele bedreigingen die onverantwoordelijke westerse politici van jaar tot jaar consequent, grof en zonder pardon voor Rusland creëerden. Ik doel op de oostelijke uitbreiding van de NAVO, die haar militaire infrastructuur steeds dichterbij de Russische grens brengt.

Het is een feit dat we de afgelopen 30 jaar geduldig hebben geprobeerd om overeenstemming te bereiken met de leidende NAVO-landen over de principes van gelijke en ondeelbare veiligheid in

Europa. Als reactie op onze voorstellen kregen we steevast te maken met cynische misleiding en leugens of pogingen tot druk en chantage, terwijl het Noord-Atlantische bondgenootschap ondanks onze protesten en zorgen bleef groeien. Zijn militaire machine is in beweging en, zoals ik al zei, nadert onze grens.

Waarom gebeurt dit? Waar kwam deze brutale manier van praten vanuit het toppunt van hun uitzonderlijkheid, onfeilbaarheid en algeheel toegeeflijkheid vandaan? Wat is de verklaring voor deze minachtende houding ten opzichte van onze belangen en absoluut legitieme eisen?

Het antwoord is simpel. Alles is duidelijk. Aan het eind van de jaren tachtig werd de Sovjet-Unie zwakker en viel vervolgens uiteen. Die ervaring zou voor ons een goede les moeten zijn, want het heeft ons laten zien dat de verlamming van macht en wil, de eerste stap is naar volledige degradatie en vergetelheid. We verloren het vertrouwen voor slechts één moment, maar het was genoeg om het krachtenevenwicht in de wereld te verstoren.

Hierdoor zijn de oude verdragen en afspraken niet meer van kracht. Verzoeken helpen niet. Alles wat niet past bij de dominante staat, de machthebbers, wordt afgedaan als archaïsch, achterhaald en nutteloos. Tegelijkertijd wordt alles wat als nuttig beschouwt, gepresenteerd als de ultieme waarheid en aan anderen opgedrongen, ongeacht de kosten, beledigend en met alle beschikbare middelen. Degenen die weigeren te voldoen, worden onderworpen aan krachtige tactieken.

Wat ik nu zeg, betreft niet alleen Rusland, en Rusland is niet het enige land dat zich hierover zorgen maakt. Dit heeft te maken met het hele systeem van internationale betrekkingen, en soms zelfs met Amerikaanse bondgenoten. De ineenstorting van de Sovjet-Unie leidde tot een herindeling van de wereld, en de normen van het internationaal recht die zich tegen die tijd ontwikkelden - en de belangrijkste daarvan, de fundamentele normen die na de Tweede Wereldoorlog werden aangenomen en waarvan de uitkomst grotendeels werd geformaliseerd - kwamen in de manier van degenen die zichzelf de winnaars de Koude Oorlog noemden.

Natuurlijk moesten de praktijk, de internationale betrekkingen en de regels die deze reguleren, rekening houden met de veranderingen die plaatsvonden in de wereld en in de krachtsverhoudingen. Dit had echter professioneel, vlot, geduldig en met respect voor de belangen van alle staten en de eigen verantwoordelijkheid moeten gebeuren. In plaats daarvan zagen we een staat van euforie gecreëerd door het gevoel van absolute superioriteit, een soort modern absolutisme, gekoppeld aan de lage culturele normen en arrogantie van degenen die beslissingen formuleerden en doordrongen die alleen voor henzelf geschikt waren. De situatie nam een andere wending.

Hier zijn veel voorbeelden van. Eerst werd er een bloedige militaire operatie uitgevoerd tegen Belgrado, zonder sanctie van de VN-Veiligheidsraad, maar met gevechtsvliegtuigen en raketten die in het hart van Europa werden ingezet. De bombardementen op vreedzame steden en vitale infrastructuur gingen enkele weken door. Ik moet deze feiten in herinnering brengen, omdat sommige westerse collega's ze liever vergeten, en toen we de gebeurtenis noemden, spraken ze liever niet over internationaal recht, in plaats daarvan benadrukken ze de omstandigheden die ze interpreteren zoals ze dat nodig achten.

Daarna kwamen Irak, Libië en Syrië aan de beurt. Het illegale gebruik van militaire macht tegen Libië en de verdraaiing van alle besluiten van de VN-Veiligheidsraad over Libië hebben de staat geruïneerd, een enorme zetel van internationaal terrorisme gecreëerd en het land naar een humanitaire catastrofe geduwd, in de maalstroom van een burgeroorlog, die gaat daar al jaren door. De tragedie, die niet alleen in Libië, maar in de hele regio voor honderdduizenden en zelfs miljoenen mensen is ontstaan, heeft geleid tot een grootschalige uittocht uit het Midden-Oosten en Noord-Afrika naar Europa.

Een soortgelijk lot werd ook voorbereid voor Syrië. De gevechtsoperaties van de westerse coalitie in dat land zonder goedkeuring van de Syrische regering of sanctie van de VN-Veiligheidsraad kunnen alleen worden gedefinieerd als agressie en interventie.

Maar het voorbeeld dat zich onderscheidt van de bovengenoemde gebeurtenissen is natuurlijk de invasie van Irak zonder enige

juridische grond. Ze gebruikten het voorwendsel van zogenaamd betrouwbare informatie die in de Verenigde Staten beschikbaar is over de aanwezigheid van massavernietigingswapens in Irak. Om die bewering te bewijzen, hield de Amerikaanse minister van Buitenlandse Zaken een flesje met witte stof omhoog, publiekelijk, zodat de hele wereld het kon zien, en verzekerde de internationale gemeenschap dat het een chemisch oorlogsmiddel was dat in Irak was gecreëerd. Later bleek dat dat allemaal nep en schijn was, en dat Irak geen chemische wapens had. Ongelooflijk en schokkend maar waar. We waren getuige van leugens op het hoogste niveau van de staat en geuit vanaf de hoge VN-podium. Als resultaat zien we een enorm verlies aan mensenlevens, schade, vernietiging en een kolossale toename van terrorisme.

Over het algemeen lijkt het erop dat bijna overal, in veel regio's van de wereld waar de Verenigde Staten hun wet en orde hebben gebracht, dit bloedige, niet-genezende wonden heeft veroorzaakt en de vloek van internationaal terrorisme en extremisme. Ik heb alleen de meest in het oog springende, maar zeker niet alleen voorbeelden van minachting voor het internationaal recht genoemd.

Deze reeks bevat beloften om de NAVO niet eens een centimeter verder naar het oosten uit te breiden. Om het nog maar eens te herhalen: ze hebben ons bedrogen, of om het simpel te zeggen, ze hebben ons bespeeld. Natuurlijk hoor je vaak dat politiek een vuile zaak is. Het zou kunnen, maar het zou niet zo vies moeten zijn als het nu is, niet in die mate. Dit soort oplichtersgedrag is niet alleen in strijd met de principes van internationale betrekkingen, maar ook en vooral met de algemeen aanvaarde normen van moraliteit en ethiek. Waar is hier gerechtigheid en waarheid? Gewoon leugens en hypocrisie overal.

Overigens schrijven en zeggen Amerikaanse politici, politicologen en journalisten dat er de afgelopen jaren een waar "imperium van leugens" is ontstaan in de Verenigde Staten. Het is moeilijk om het hiermee oneens te zijn - het is echt zo. Maar daar moet je niet bescheiden over zijn: de Verenigde Staten is nog steeds een groot land en een systeemvormende macht. Al zijn satellieten zeggen niet alleen nederig en gehoorzaam ja tegen en napraten bij het minste voorwendsel, maar imiteren ook zijn gedrag en accepteren enthousiast

de regels die het hen biedt. Daarom kan men met goede reden en vertrouwen zeggen dat het hele zogenaamde westerse blok, gevormd door de Verenigde Staten naar zijn eigen beeld en gelijkenis, in zijn geheel hetzelfde 'imperium van leugens' is.

Wat ons land betreft, na het uiteenvallen van de USSR, probeerden ze, gezien de volledige ongekeerde openheid van het nieuwe, moderne Rusland, zijn bereidheid om eerlijk samen te werken met de Verenigde Staten en andere westerse partners, en zijn praktisch eenzijdige ontwapening, onmiddellijk de laatste druk op ons, maak ons af en vernietig ons volkomen. Zo was het in de jaren negentig en het begin van de jaren 2000, toen het zogenaamde collectieve Westen actief steun verleende aan separatisme en bendes huursoldaten in Zuid-Rusland. Wat een slachtoffers, wat een verliezen hebben we moeten lijden en welke beproevingen hebben we destijds moeten doorstaan voordat we de ruggengraat van het internationale terrorisme in de Kaukasus hebben gebroken! We onthouden dit en zullen het nooit vergeten.

Eigenlijk zijn de pogingen om ons in hun eigen belang te gebruiken tot voor kort nooit opgehouden: ze probeerden onze traditionele waarden te vernietigen en ons hun valse waarden op te dringen die ons, onze mensen van binnenuit, de houdingen die ze agressief hebben opgelegd aan ons zouden uithollen hun landen, houdingen die rechtstreeks leiden tot degradatie en degeneratie, omdat ze in strijd zijn met de menselijke natuur. Dit gaat niet gebeuren. Niemand is daar ooit in geslaagd en zal dat nu ook niet lukken.

Ondanks dat alles hebben we in december 2021 opnieuw een poging gedaan om overeenstemming te bereiken met de Verenigde Staten en hun bondgenoten over de principes van Europese veiligheid en de niet-uitbreiding van de NAVO. Onze inspanningen waren tevergeefs. De Verenigde Staten hebben hun standpunt niet gewijzigd. Zij acht het niet nodig om het met Rusland eens te worden over een zaak die voor ons van cruciaal belang is. De Verenigde Staten streven hun eigen doelstellingen na, terwijl ze onze belangen verwaarlozen.

Natuurlijk roept deze situatie een vraag op: wat nu, wat kunnen we verwachten? Als de geschiedenis een leidraad is, weten we dat de Sovjet-Unie in 1940 en begin 1941 zich tot het uiterste heeft ingespannen om oorlog te voorkomen of op zijn minst het uitbreken ervan te vertragen. Daartoe probeerde de USSR de potentiële agressor niet tot het einde te provoceren door de meest dringende en voor de hand liggende voorbereidingen die het moest treffen om zich te verdedigen tegen een dreigende aanval af te zien of uit te stellen. Toen het eindelijk in actie kwam, was het te laat.

Als gevolg hiervan was het land niet voorbereid om de invasie van nazi-Duitsland, die ons moederland op 22 juni 1941 aanviel, tegen te gaan zonder de oorlog te verklaren. Het land stopte de vijand en ging verder met het verslaan, maar dit bracht enorme kosten met zich mee. De poging om de agressor te sussen voorafgaand aan de Grote Patriottische Oorlog bleek een vergissing te zijn die hoge kosten met zich meebracht voor ons volk. In de eerste maanden na het uitbreken van de vijandelijkheden verloren we uitgestrekte gebieden van strategisch belang, evenals miljoenen levens. We zullen deze fout niet de tweede keer maken. We hebben het recht niet om dat te doen.

Degenen die streven naar wereldwijde dominantie hebben Rusland publiekelijk als hun vijand aangewezen. Dat deden ze straffeloos. Vergis je niet, ze hadden geen reden om op deze manier te handelen. Het is waar dat ze aanzienlijke financiële, wetenschappelijke, technologische en militaire capaciteiten hebben. We zijn ons hiervan bewust en hebben een objectieve kijk op de economische bedreigingen die we hebben gehoord, net als ons vermogen om deze onbezonnen en nooit eindigende chantage tegen te gaan. Ik herhaal nogmaals dat we ons in dit opzicht geen illusies maken en uiterst realistisch zijn in onze beoordelingen.

Wat betreft militaire aangelegenheden, zelfs na de ontbinding van de USSR en het verlies van een aanzienlijk deel van haar capaciteiten, blijft het Rusland van vandaag een van de machtigste nucleaire staten. Bovendien heeft het een zeker voordeel in verschillende geavanceerde wapens. In deze context mag er voor niemand twijfel over bestaan dat een potentiële agressor een nederlaag en

onheilspellende gevolgen zal krijgen als hij ons land rechtstreeks aanvalt.

Tegelijkertijd verandert de technologie, ook in de defensiesector, snel. De ene dag is er de ene leider, en morgen de andere, maar een militaire aanwezigheid in gebieden die grenzen aan Rusland, zal, als we dat toestaan, nog tientallen jaren of misschien wel voor altijd blijven, waardoor een steeds groter wordende en totaal onaanvaardbare dreiging voor Rusland ontstaat.

Zelfs nu, met de uitbreiding van de NAVO naar het oosten, wordt de situatie voor Rusland met het jaar erger en gevaarlijker. Bovendien is het NAVO-leiderschap de afgelopen dagen bot geweest in haar verklaringen dat ze de inspanningen om de infrastructuur van het bondgenootschap dichterbij de Russische grenzen te brengen, moeten versnellen en opvoeren. Met andere woorden, ze hebben hun positie versterkt. We kunnen niet stil blijven zitten en deze ontwikkelingen passief observeren. Dit zou voor ons absoluut onverantwoord zijn.

Elke verdere uitbreiding van de infrastructuur van de Noord-Atlantische alliantie of de voortdurende inspanningen om militair voet aan de grond te krijgen op het Oekraïense grondgebied zijn voor ons onaanvaardbaar. Natuurlijk gaat de vraag niet over de NAVO zelf. Het dient slechts als een instrument van het buitenlands beleid van de VS. Het probleem is dat in gebieden die grenzen aan Rusland, waarvan ik moet zeggen dat het ons historische land is, een vijandig 'anti-Rusland' vorm aan het nemen is. Het wordt volledig van buitenaf gecontroleerd en doet er alles aan om NAVO-strijdkrachten aan te trekken en geavanceerde wapens te verkrijgen.

Voor de Verenigde Staten en hun bondgenoten is het een beleid om Rusland in bedwang te houden, met duidelijke geopolitieke voordelen. Voor ons land is het een kwestie van leven en dood, een kwestie van onze historische toekomst als natie. Dit is niet overdreven; Dit is een feit. Het is niet alleen een zeer reële bedreiging voor onze belangen, maar ook voor het voortbestaan van onze staat en zijn soevereiniteit. Het is de rode lijn waar we het al vaker over hebben gehad. Ze zijn er overheen gegaan.

Dit brengt me bij de situatie in Donbas. We kunnen zien dat de krachten die in 2014 in Oekraïne de staatsgreep hebben gepleegd, de macht hebben gegrepen, deze behouden met behulp van sierlijke verkiezingsprocedures en het pad van een vreedzame conflictoplossing hebben verlaten. Acht jaar, acht eindeloze jaren hebben we al het mogelijke gedaan om de situatie met vreedzame politieke middelen op te lossen. Alles was tevergeefs.

Zoals ik in mijn vorige toespraak al zei, je kunt niet zonder mededogen kijken naar wat daar gebeurt. Het werd onmogelijk om het te tolereren. We moesten die gruweldaad stoppen, die genocide van de miljoenen mensen die daar wonen en die hun hoop op Rusland hebben gevestigd, op ons allemaal. Het zijn hun ambities, de gevoelens en de pijn van deze mensen die de belangrijkste motiverende kracht waren achter ons besluit om de onafhankelijkheid van de Donbas-volksrepublieken te erkennen.

Ik wil nog het volgende benadrukken. Gefocust op hun eigen doelen, steunen de leidende NAVO-landen de extreemrechtse nationalist en neonazi's in Oekraïne, degenen die de mensen van de Krim en Sebastopol nooit zullen vergeven dat ze vrijwillig een keuze hebben gemaakt om zich met Rusland te herenigen.

Ze zullen ongetwijfeld proberen om oorlog te voeren op de Krim, net zoals ze hebben gedaan in Donbas, om onschuldige mensen te doden, net zoals leden van de strafeenheden van Oekraïense nationalist en Hitlers handlangers tijdens de Grote Vaderlandse Oorlog. Ze hebben ook openlijk aanspraak gemaakt op verschillende andere Russische regio's.

Als we kijken naar de opeenvolging van gebeurtenissen en de binnenkomende rapporten, kan de confrontatie tussen Rusland en deze troepen niet worden vermeden. Het is slechts een kwestie van tijd. Ze maken zich klaar en wachten op het juiste moment. Bovendien gingen ze zo ver dat ze streefden naar het verwerven van kernwapens. Dit laten we niet gebeuren.

Ik heb al gezegd dat Rusland de nieuwe geopolitieke realiteit accepteerde na de ontbinding van de USSR. We hebben alle nieuwe

post-Sovjetstaten met respect behandeld en zullen op deze manier blijven handelen. We respecteren en zullen hun soevereiniteit respecteren, zoals blijkt uit de hulp die we hebben geboden aan Kazachstan toen het te maken kreeg met tragische gebeurtenissen en een uitdaging was in termen van zijn soevereiniteit en integriteit. Rusland kan zich echter niet veilig voelen, zich ontwikkelen en bestaan terwijl het wordt geconfronteerd met een permanente dreiging vanuit het grondgebied van het huidige Oekraïne.

Laat me u eraan herinneren dat we in 2000-2005 ons leger gebruikten om terug te dringen tegen terroristen in de Kaukasus en opkwamen voor de integriteit van onze staat. We hebben Rusland behouden. In 2014 steunden we de bevolking van de Krim en Sebastopol. In 2015 hebben we onze strijdkrachten gebruikt om een betrouwbaar schild te creëren dat ervoor zorgde dat terroristen uit Syrië Rusland niet konden binnendringen. Dit was een kwestie van onszelf verdedigen. We hadden geen andere keuze.

Hetzelfde gebeurt vandaag. Ze lieten ons geen andere optie over om Rusland en ons volk te verdedigen, behalve de optie die we vandaag moeten gebruiken. In deze omstandigheden moeten we moedige en onmiddellijke actie ondernemen. De volksrepublieken Donbass hebben Rusland om hulp gevraagd.

In dit verband, in overeenstemming met artikel 51 (hoofdstuk VII) van het VN-Handvest, met toestemming van de Russische Federatieraad, en in uitvoering van de verdragen van vriendschap en wederzijdse bijstand met de Volksrepubliek Donetsk en de Volksrepubliek Lugansk, geratificeerd door de Federale Vergadering op 22 februari nam ik een besluit om een speciale militaire operatie uit te voeren.

Het doel van deze operatie is om mensen te beschermen die al acht jaar te maken hebben met vernedering en genocide door het regime van Kiev. Daartoe zullen we proberen Oekraïne te demilitariseren en te denazificeren, en degenen die talloze bloedige misdaden tegen burgers hebben begaan, ook tegen burgers van de Russische Federatie, voor het gerecht te brengen.

Het is niet ons plan om het Oekraïense grondgebied te bezetten. Het is niet onze bedoeling om iemand met geweld iets op te leggen. Tegelijkertijd hebben we een toenemend aantal verklaringen uit het Westen gehoord dat het niet meer nodig is om zich te houden aan de documenten die de resultaten van de Tweede Wereldoorlog beschrijven, zoals ondertekend door het totalitaire Sovjetregime. Hoe kunnen we daarop reageren?

De uitkomsten van de Tweede Wereldoorlog en de offers die ons volk heeft moeten brengen om het nazisme te verslaan, zijn heilig. Dit is niet in tegenspraak met de hoge waarden van mensenrechten en vrijheden in de realiteit die in de naoorlogse decennia is ontstaan. Dit betekent niet dat naties niet het recht op zelfbeschikking kunnen genieten, dat is vastgelegd in artikel 1 van het VN-Handvest.

Laat me u eraan herinneren dat de mensen die in gebieden wonen die deel uitmaken van het huidige Oekraïne, niet werd gevraagd hoe ze hun leven wilden opbouwen toen de USSR werd opgericht of na de Tweede Wereldoorlog. Vrijheid leidt ons beleid, de vrijheid om zelfstandig te kiezen voor onze toekomst en de toekomst van onze kinderen. Wij zijn van mening dat alle volkeren die in het huidige Oekraïne wonen, iedereen die dit wil, dit recht moeten kunnen genieten om een vrije keuze te maken.

In dit verband wil ik mij richten tot de burgers van Oekraïne. In 2014 was Rusland verplicht de bevolking van de Krim en Sebastopol te beschermen tegen degenen die u zelf 'nats' noemt. De mensen van de Krim en Sebastopol kozen ervoor om bij hun historische thuisland, Rusland, te blijven en wij steunden hun keuze. Zoals ik al zei, we konden niet anders handelen.

De huidige gebeurtenissen hebben niets te maken met de wens om inbreuk te maken op de belangen van Oekraïne en het Oekraïense volk. Ze zijn verbonden met het verdedigen van Rusland tegen degenen die Oekraïne hebben gegijzeld en proberen het te gebruiken tegen ons land en ons volk.

Ik herhaal: we handelen om onszelf te verdedigen tegen de bedreigingen die voor ons zijn gecreëerd en tegen een groter gevaar

dan wat er nu gebeurt. Ik vraag u, hoe moeilijk dit ook is, dit te begrijpen en met ons samen te werken om deze tragische bladzijde zo snel mogelijk om te slaan en samen verder te gaan, zonder dat iemand zich in onze zaken en onze betrekkingen mengt, maar onafhankelijk van elkaar, om gunstige voorwaarden te scheppen om al deze problemen het hoofd te bieden en ons van binnenuit als één geheel te versterken, ondanks het bestaan van staatsgrenzen. Ik geloof hierin, in onze gemeenschappelijke toekomst.

Ik zou ook de militairen van de Oekraïense strijdkrachten willen toespreken.

kameraad officieren,

Uw vaders, grootvaders en overgrootvaders hebben niet gevochten tegen de nazi-bezetter en hebben ons gemeenschappelijke moederland niet verdedigd om de hedendaagse neonazi's de macht te laten grijpen in Oekraïne. U hebt de eed van trouw gezworen aan het Oekraïense volk en niet aan de junta, de tegenstander van het volk die Oekraïne plundert en het Oekraïense volk vernedert.

Ik dring er bij u op aan om te weigeren hun criminele bevelen uit te voeren. Ik verzoek u dringend onmiddellijk de wapens neer te leggen en naar huis te gaan. Ik zal uitleggen wat dit betekent: de militairen van het Oekraïense leger die dit doen, zullen vrijelijk de zone van vijandelijkheden kunnen verlaten en terugkeren naar hun families.

Ik wil nogmaals benadrukken dat alle verantwoordelijkheid voor het mogelijke bloedvergieten volledig bij het heersende Oekraïense regime zal liggen.

Ik zou nu iets heel belangrijks willen zeggen voor degenen die in de verleiding kunnen komen om zich van buitenaf in deze ontwikkelingen te mengen. Het maakt niet uit wie ons in de weg probeert te staan of des te meer bedreigingen creëert voor ons land en onze mensen, ze moeten weten dat Rusland onmiddellijk zal reageren en dat de gevolgen zullen zijn zoals je nog nooit in je hele geschiedenis hebt gezien. Hoe de gebeurtenissen zich ook ontploegen, we zijn er klaar

voor. Alle noodzakelijke beslissingen in dit verband zijn genomen. Ik hoop dat mijn woorden zullen worden gehoord.

De cultuur en waarden, ervaring en tradities van onze voorouders vormden steevast een krachtige basis voor het welzijn en het voortbestaan van hele staten en naties, hun succes en levensvatbaarheid. Dit hangt natuurlijk rechtstreeks af van het vermogen om zich snel aan te passen aan constante veranderingen, de sociale cohesie te behouden en de bereidheid om alle beschikbare krachten te consolideren en op te roepen om vooruit te komen.

We moeten altijd sterk zijn, maar deze kracht kan verschillende vormen aannemen. Het 'imperium van leugens', dat ik in het begin van mijn toespraak noemde, gaat in zijn beleid voornamelijk uit van ruw, direct geweld. Dit is wanneer ons gezegde over "alle kracht en geen hersens" van toepassing is.

We weten allemaal dat het hebben van gerechtigheid en waarheid aan onze kant ons echt sterk maakt. Als dit het geval is, zou het moeilijk zijn om het oneens te zijn met het feit dat onze kracht en onze bereidheid om te vechten de basis vormen van onafhankelijkheid en soevereiniteit en de noodzakelijke basis vormen voor het bouwen van een betrouwbare toekomst voor uw huis, uw gezin, en uw vaderland.

Beste landgenoten,

Ik ben er zeker van dat toegewijde soldaten en officieren van de Russische strijdkrachten hun taak met professionaliteit en moed zullen vervullen. Ik twijfel er niet aan dat de overheidsinstellingen op alle niveaus en specialisten effectief zullen werken om de stabiliteit van onze economie, financieel systeem en maatschappelijk welzijn te garanderen, en hetzelfde geldt voor bedrijfsleiders en het hele bedrijfsleven. Ik hoop dat alle parlementaire partijen en het maatschappelijk middenveld een geconsolideerd, patriottisch standpunt innemen.

Uiteindelijk ligt de toekomst van Rusland in handen van zijn multi-etnische bevolking, zoals altijd het geval is geweest in onze geschiedenis. Dit betekent dat de beslissingen die ik heb genomen

zullen worden uitgevoerd, dat we de doelen zullen bereiken die we hebben gesteld en dat we de veiligheid van ons moederland op betrouwbare wijze zullen garanderen.

Ik geloof in uw steun en de onoverwinnelijke kracht geworteld in de liefde voor ons Vaderland.